

Oponentský posudek disertační práce Mgr. A. Michala Sedláka

Předložená práce nazvaná *Gesto: Význam objektu v šedé zóně veřejného prostoru* překvapí především značným rozsahem a zejména pak mimořádným pracovním úsilím, jehož je výsledkem.

Zvolené téma je aktuální, a to hned z několika hledisek. Gesto, jako výrazový prostředek, který je specifický svými konotačními možnostmi situovanými na křižovatce verbálního a obrazového výrazu, každodenní praxe a sociální dimenze individua, je neobyčejně plodným tématem nabízejícím téměř nekonečnou variaci možných zkoumání. Autor si tuto významovou šíři dobře uvědomuje a svou práci si neulehčil omezením na nějaké dílčí stránky pojmu „gesto“.

Podobně je tomu s dalším klíčovým tématem práce, kterou je „veřejný prostor“. Jestliže autor v této souvislosti mluví o „šedé zóně“, tak opět míří k jádru věci, bez ohledu na to, že si tím komplikuje cestu k jednoznačným závěrům. Předmětem jeho zájmu se totiž stávají jak stránky zjevné, tak i ty, které se nám ukazují skryty za rouškou tajemství, kterou neumíme odstranit. Zabývat se tajemstvím v naší racionální době nelze vyřídít jen shromážděním objektivních citací jiných autorů, ale vyžaduje odvahu vstoupit na nejistou půdu porozumění souvislostem odkrývaných bezprostřední osobní zkušeností s pomocí filosofického uvažování. Považuji za šťastné, že se autor orientuje především fenomenologickou a hermeneutickou filosofickou tradicí která mu umožňuje přinést takové obecné závěry, které nejsou jen shrnutím dávno zobecněného, ale činí nás svědky dynamického procesu vznikání nového.

To je mimo jiné cenné otevřením roviny, na které se setkává umělecká činnost s pedagogickou a umění se stává integrální součástí aktuálního kognitivního modelu. Vedle poznání pracujícího s pevnou vazbou propozičních soudů respektuje autor sociální realitu porozumění odkrývaného imaginativní přesvědčivostí, která často využívá výrazový potenciál gesta, a to zdaleka nejen v oblasti umění.

Vzhledem k odhodlání neomezit zkoumání živých stránek gesta ve veřejném prostoru pouze na možnosti objektivního výrazového aparátu, ale snažit se vytěžit z konkrétní osobní tvůrčí zkušenosti porozumění smyslu objektů, míst či situací, Sedlákovy závěry nás občas nutí k zamyšlení a k hledání správného naladění na způsob, jímž je skutečnost odkrývána. Myslím, že porozumění 170 stránkám textu by usnadnilo přehlednější systémové členění celku. Nicméně hrot této kritické připomínky (jediné, kterou mám) ulamuje fakt, že určitá námaha věnovaná pochopení autorovým postupům a závěrům se čtenáři vyplatí. Dostane za svou námahu vzrušující vhled do pozadí naší běžné, jen zdánlivě dávno už poznané, žité skutečnosti.

Předloženou disertační práci považuji za velmi hodnotné a užitečné dílo splňující vrchovatou měrou podmínky kladené na toto řízení. (Autorovi doporučuji, aby text upravil pro publikování.)

Doporučuji práci klasifikovat známkou výborné.

PhDr. Ludvík Hlaváček

3.1. 2018

